

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

**«ДЛЯ ВСЬОГО СВІЙ ЧАС, І ГОДИНА СВОЯ
КОЖНІЙ СПРАВІ ПІД НЕБОМ» (ЕКЛЕЗІЯСТА 3:1)**

РЕЦЕПТ АПОСТОЛА ПАВЛА

«Знай же, що в останні дні настануть скрутні часи. Бо люди будуть самолюбні, грошлюбні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, які не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні, котрі більше люблять розкоші, ніж Бога, які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких уникай» (2 Тимофія 3:1-5).

визначатиме твої цінності, смаки, поведінку, звички.

І найгірші серед описаних у тексті – це люди, які свою негідність прикривають побожною риторикою і вивертанням біблійних текстів задля прикриття свого способу життя.

Не дай, Боже, опинитися в їх товаристві.

Як вберегтися від їх впливу?

Так само. От тільки варто пришвидшити власну реакцію: «Таких (особливо тих, які живуть, так би мовити, під релігійним «прикриттям») уникай (якомога швидше дистанціюйся)», – дбай про свою власну душу.

Ті передбачені «останні дні» почалися ще до кінця сторіччя, в якому жив апостол Павло. Характер людей, у житті яких панує грішна природа, нестримний щодо негативних посядань і взагалі простого жадливий.

Як вберегтися від впливу цих людей?

Рецепт самозбереження апостола унікальний простотою і глибиною: «Таких уникай».

Уникай – це значить триматися на віддалі від таких, розуміючи, що оточення завжди

НАСТАВ ЧАС ПРИПИНИТИ МАНІПУЛЯЦІЇ УПЦ МП: ОЛЕКСАНДР САГАН

Експерт у галузі релігієзнавства Олександр Саган закликає українську владу припинити маніпуляції, які проводить Українська Православна Церква Московського патріархату (УПЦ МП). Він вважає, що держава має зробити рішучий крок у напрямку духовного визволення.

Олександр Саган, доктор філософії та завідувач кафедри релігієзнавства Інституту філософії імені Григорія Сковороди, зазначає, що прийняття Томосу стало лише першим кроком.

«Московська Церква продовжує впливати на свідомість віруючих, зокрема через священників, які не

бажають перейти до Православної Церкви України (ПЦУ). Слід розуміти, що це питання не лише духовне, це питання національної безпеки», – наголошує Саган.

За його словами, УПЦ МП спростовує будь-який зв'язок із Росією, але водночас дуже емоційно реагує на законопроекти, які стосуються

цього питання.

«У них є подвійні стандарти. Держава має діяти рішуче та забезпечити законність у цьому питанні», – підсумовує експерт.

«Питання не лише в духовному визволенні, але і в національній безпеці. Росія використовує церковний вектор для маніпуляцій», – каже Олександр Саган. Він закликає державу взяти під контроль діяльність УПЦ МП та припинити її маніпулятивний вплив на громадян.

RISU.UA.

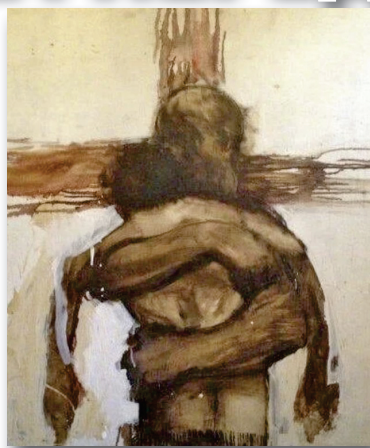
ЛЮДИНА ПЕРЕД БОГОМ

Напевно, кожна людина рано чи пізно ставить собі питання про Бога. Є Він чи ні? Що Він думає про нас? Як дивиться на нас? Як нас оцінює? Чого очікує? Що робити, щоб бути з Ним?

Для того, щоб зайняти правильне положення перед Богом, потрібно знати принаймні чотири засадничі істини про Нього.

Перша істина: Бог любить нас і має щодо нас добрі наміри. Він створив світ не з нудьги чи для експерименту, а з надміру любові. І ми в цьому світі існуємо не випадково, а тому, що Він нас любить.

Друга істина: У Бога є претензії до нас! Бо Він – Бог ревнивий. Його ревність палає гнівом на все, що відвертає нас від Нього. І проблема не в матеріальних речах, а в нашому ставленні до них. Коли ми повертаємося до Бога спиною і живемо як забажаємо – це називається гріхом. Це може проявлятися чи

то в байдужості, чи у відвертому запереченні Бога. Можна устами наблизитися до Бога, а серцем блукати далеко від Нього. Так чи інакше, Бог все бачить і не може проігнорувати цю невдячність. І тоді палає Його святий гнів за несправедність і нечестя в нашому житті.

Третя істина: Бог веде нас на суд! Так, люблячий Бог починає тяжбу з нами. Але не для того, щоб нас погубити, а щоб спасти, не для того, щоб

відомстити, а щоб повернути до Себе.

Його любов вимагає справедливості й відновлення єдності. Не просто покарання, а примирення грішника з Собою. І цей суд відбувся на хресті. Голгофа – це всесвітня судова зала. І ми всі – учасники цієї судової тяжби, яку розпочав Сам Бог. Учасні в цій драмі уникають неможливо. З неї можна вийти тільки або виправданим, або засудженим. Цей суд страшний і дискомфортний, але це суд любові. Він здирає з нас листя фальшивої значимості, але не залишає нагими, бо одягає у значно кращий одяг – одяг Христової гідності.

Бог – Позивач, ми – відповідачі. І це четверта істина: Бог очікує від нас віри і навернення!

«Поверніться до Мене усім своїм серцем, у пості, в плачі й у жалі. Роздеріть серце ваше, а не одягу вашу, і поверніться до Господа, Бога вашого, бо Він благий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий, – і уболіває над нещастям» (Йоїл 2:12-13).

Себаст'ян ТЕГЗА.

ДІМ, У ЯКОМУ ЖИВЕ БОГ

Де живе Бог? У всесвіті немає місця, де б Його не було. Та є місце, яке Він хоче зробити Своїм особливим домом, – наші серця.

Він Сам про це говорить: «Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних...» (Ісаї 57:15).

Бог – всюди, але вдома Він почуватиметься лише у зламаному, впокореному і скромному серці.

Бути як удома – це значить павнувати в житті тих, хто повністю підпорядкував себе Йому і Його Слову.

Життя цих людей яскраве, але зовсім не безжмарне, швидше, навпаки. Бо щоб жити по Слову, треба, щоб прийшли обставини, в яких треба так жити: мовчати, коли хочеться кричати, прощати, коли тобі болить, терпіти, коли хочеться забути, довіряти всупереч тому, що бачать очі...

Ці люди прив'язали себе до Божого Слова. Біблійною мовою це звучить так: «В Законі Господнім – його насолода» (Пс. 1:2).

Принципи для щоденного життя, відповіді на свої питання, Божі поради і дух життя вони шукають у Слові.

У них може бути багато болю, але

ще більше – Божої благодаті.

Вони стали тим п'ятим Євангелієм, яке читають всі навколо, навіть якщо ніколи не тримали в руках Біблії.

Вони вірні Богові і навіть у найгіршій ситуації побачать щось добре. Зациклені на собі навіть у доброму будуть нарікати.

Що читають люди з нашого життя? Хто панує в наших серцях? Чи можна назвати їх зламаними перед Богом, упокореними перед Його величчю і смиренними перед Його Словом? Подумаймо.

А тоді в молитві дозволюмо Духові Святому будувати в нас Свою прекрасну оселю. І хай Йому там буде затишно щодня.

Людмила БЕНДУС.

ІЗРАЇЛЬ ТА ПАЛЕСТИНА: КОРИННЯ

СТОР. 3

ВІЧНОГО ПРОТИСТОЯННЯ

ГРІХ СОДОМУ

СТОР. 4

ГЕРОЇ ВІРИ: HAPPY END

СТОР. 5

ЧИ ЖИТТЄВА ТРАГЕДІЯ?

ЯК ПРОСТИТИ
ОБРАЗИ?

СТОР. 7

«Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато хто ходить» (Матвія 7:13).

НОСТАЛЬГІЯ ЗА МИНУЛИМ

Як часто, озираючись назад, ми не звертаємо уваги на те, наскільки жаль за минулим позбавляє нас радощів не тільки сьогодні, а й майбутнього. Адже так хочеться, щоб усе було по-старому. Так, то було не ідеально, але хоча би звично. Однак по-старому вже не буде ніколи! Не перетворюйтеся на соляний стовп – спрямовуйте погляд уперед.

Коли у вашому житті стався «часовий струс», що розділив його на «до» і «після»? Де залишилося ваше «до»? Адже, погодьтеся, так хочеться, щоб все було, як до війни. А до війни хотілося, щоб було, як до карантину. А до цього більшості, яка обрала своїм ватажком кримінальника, що, власне, і спровокував увесь цей хаос, хотілося, щоб було, як до Майдану. Багатьом же, як до того, так і донині, хочеться, щоб було, як у СРСР. Там вони жили мрією про світле майбутнє, нині ж живуть мрією про світле минуле.

Просто дивуєшся – як багато людей ностальгують за «совком»! Була би це туга за молодими роками – їх можна було би ще зрозуміти. У молодості й небо було блакитніше, і трава зеленіша, і дівчата усміхалися. А тепер дівчата мені більше не усміхаються. Не ті, мабуть, пішли дівчата...

Але, як з'ясовується, багато хто сумує саме за системою! Причому половина з тих, хто тужить, у

свідомому віці цієї системи не застала, а другу половину свідомий вік уже покинув.

Як багато конфліктів виникає саме через ностальгію за минулим. Причому навіть у церкві! Адже для тих, хто мріє про минуле, мрії про майбутнє становлять явну і пряму загрозу їхнім сподіванням. Для того, чий предмет мрій – у минулому, кожен, хто мріє про майбутнє, – особистий ворог.

Коли ж, нарешті, все буде нормально? Та ніколи! Аж до повернення Ісуса нормально не буде. Та й ніколи не було від самого моменту гріхопадіння. І так, як раніше, теж ніколи не було і не буде. Крім сталості змін, незмінна лише любов Христова. Лише до неї потрібно прагнути й за неї триматися.

Сергій ГОЛОВІН.

ПЕРЕБУВАТИ У ХРИСТІ - ЦЕ ЯК?

Для кожної людини, що вірує в Бога, надзвичайно важливо вміти перебувати в Нім. Завдяки цьому вся шкода, яку хтось буде хотіти заподіяти Божій людині, буде вважатися справою проти Бога.

Новий Заповіт часто використовує фразу «у Христі Ісусі». Але як її реалізувати на практиці?

Перебувати у Христі – це насамперед бути учасником Церкви. «... Тіло Його, яке є Церква» (Колоссян 1:24).

Перебувати у Христі – це думати, як Він, любити те, що любить Він, і ненавидіти те, що Він ненавидить. «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Філіп'ян 2:5).

Христос навчав: «Якщо перебуватимете в Мені, і слова Мої у вас

позостануться...» (Івана 15:7). Тобто перебувати у Христі – це також значить виконувати Його Слово, жити Ним. І тоді не буде успішним ніякий злий задум проти людини.

Господь порівнює Своє Слово з дощем, який не повертається вгору просто так, а має ціль напувати землю, щоб зробити її родючою. (Див. Ісаї 55:10-11). Слово Боже виконує свою мету на землі і повертається до Господа у вигляді слави з уст людей, які є учасниками Божих справ.

Тому так важливо знати і приймати Слово Боже. Пам'ятаючи, що Писання, як основне об'явлення Бога для людини, виконається до найменших дрібниць.

Ісус навчав, що «жодна йота чи жодна риска не перейде із Закону, поки не здійсниться все» (Матвія 5:18).

Ми живемо в час виконання Божих пророцтв. І в час глобальних подій дуже важливо, щоб Боже Слово виконувалося у житті кожного з нас особисто.

ДУХОВНІ ЦІННОСТІ ЯК ОСНОВА ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

«Наші церкви на Рівненщині оперативно долучилися до праці, коли у грудні 2022 року Рівненська обласна рада прийняла рішення про запровадження в закладах освіти курсів духовно-морального спрямування. Адже духовно-моральна складова освітнього процесу робить його надійним та успішним», – сказав Анатолій Козачок, старший єпископ УЦХВЕ, по завершенню обласного форуму «Духовні цінності як основа відродження української нації: досвід Рівненщини».

У Рівненському інституті післядипломної педагогічної освіти 18 жовтня на форумі зібралися освітяни, батьки, священнослужителі, меценати, депутати різних рівнів та профільні держслужбовці.

Адже викладання предметів духовно-морального спрямування на Рівненщині ведеться з 1998 року, а з 2000 року у загальноосвітніх закладах області запроваджений предмет «Християнська етика», що дозволяє говорити про певний поступ та ділитися досвідом.

У межах форуму відбулася презентація підручника «Основи християнської етики», автором якого є доктор педагогічних наук, професор Національного університету «Острозька академія» Василь Жуковський.

КАПЕЛАНСТВО - РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

В Івано-Франківську з 12 по 14 жовтня в приміщенні дому молитви церкви християн віри євангельської проходило особливе навчання – більше сотні охочих з Івано-Франківської, Закарпатської, Львівської, Рівненської, Тернопільської, Київської та Херсонської областей пройшли навчальний курс із капеланства і тактичної медицини й отримали відповідні сертифікати.

Навчання проходило під кураторством директора Департаменту соціального служіння УЦХВЕ В'ячеслава Когута і за участю бойового капелана Олександра Сидора.

Основи тактичної медицини викладали представники ГО «Центр порятунку життя» з м. Рівного. Заняття проводили інструктори тактичної медицини Павло Кондратюк, Олександр Чередарик, Микола Коїш.

Програма курсу була дуже насиченою. Зокрема учасники курсу навчалися особливостям поведінки капелана на військовій службі, сучасним формам капеланської

роботи, правовим основам капеланської діяльності, системі звітності капеланів та тактичній медицині тощо.

Зі слів В'ячеслава Когута, сьогодні, живучи в умовах війни, вкрай необхідно кожному, найперше для себе самого, знати основи тактичної медицини. А враховуючи, які виклики стоять перед кожним із нас зокрема і перед Церквою загалом, вкрай важливо дізнатися про методологію впливу на суспільство і методи допомоги тим, хто постраждав від війни, щоб ефективно виконувати Велике Доручення Ісуса Христа.

ПРОПОВІДЬ ПРО ІСУСА ЧИ ДОБРІ СПРАВИ: ЩО ВАЖЛИВІШЕ?

Насправді це питання з підступом: одного правильного варіанту не існує, бо все трохи складніше. Спробуємо розплутати цю справу разом

Не підкріплена ділами проповідь Доброї Новини малоефективна. Чи мав би Ісус стільки послідовників, якби лише проповідував? Не зцілюючи хворих, не годуючи голодних?.. Питання риторичне.

По плодах пізнаєте...

Христос знав, що справжнє Євангеліє завжди має практичне втілення. Той, у кому живе Бог, не може не робити добро іншим. «... По плодах їх пізнаєте їх!» (Матвія 7:20).

Найгарячіша євангелізація буде марною, якщо ми не поруч, коли люди потребують допомоги.

Коли ми служимо іншим – фізично, морально, матеріально – це найкраще свідчення, що ми дійсно послідовники Христа. Не слова, а саме наші діла прославляють Бога в очах

тих, хто Його ще не знає.

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матвія 5:16).

Добрі діла без благовісту не спасають

Уявіть, як би розгорталися події, якби Ісус просто чинив добрі справи. Чи змінилося б життя п'яти тисяч людей від ситного обіду? І який зиск від зцілення, якщо вічність ти проведиш не з Богом?

Христос не прагнув просто полегшити людям життя. Він хотів дати їм спасіння.

Ми часом піддаємося спокусі обмежитися лише добрими справами: їх усі радо сприймають, тоді як євангелізацію – далеко не завжди.

«Я говорю про Бога справами, а не словами!», – кажуть деякі. А це точно не виправдання, аби уникнути «незручностей» благовісту?

Щоб люди спасалися, мало робити їм добро. Важливо пояснювати, чому ви так чините: бо Ісус змінив вас і ваше життя і хоче зробити це для інших!

Саме зараз

Бувають моменти, коли слова завіють. Якщо людина у стані шоку, євангелізація може бути невчасною. У такому разі вас не почують, у гіршому – необережним словом можна завдати болю.

Що робити? Обійняти. Нагодувати. Допомогти з побутовими справами. Просто побути поруч і навіть разом поплакати. Ще буде доречніший час, щоб сказати про Бога.

А коли ви безсилі

Не завжди ми можемо людям допомогти – ми не всемогутні. Але завжди можна скерувати людину до всемогутнього Небесного Батька.

Як? Розповісти, як Бог допоміг вам або вашим знайомим у найскрутніші моменти. Запропонувати помолитися разом. Це дасть людині надію, що вихід є.

Ситуації бувають різні, але загальна тактика проста.

Маєте вдалу нагоду сказати про Бога? Неодмінно скажіть.

Можете допомогти конкретно справою? Обов'язково допоможіть.

Можете зробити і те, і інше? Не гайте часу!

Вміння відчувати момент – важлива життєва навичка.

Благовіст і добрі діла – не конкуренти

Не варто заціклюватися на одному, ігноруючи інше. Треба діяти відповідно до ситуації.

У житті християнина важливі обидва компоненти: і добрі справи – як Божа воля для нас і наслідок внутрішньої зміни; і проповідь про Боже спасіння, що дає людям шанс на вічне життя з Богом.

Тільки зберігаючи баланс, можна виконати те, до чого нас покликав Христос

ІЗРАЇЛЬ ТА ПАЛЕСТИНА: КОРИННЯ ВІЧНОГО ПРОТИСТОЯННЯ

Найсерйозніша ескалація конфлікту між Ізраїлем та Палестиною за останні десятиліття залишає світ у нерозумінні, що ж лежить в основі цього протистояння і чому воно таке непримиренне? Які історичні корені та сучасні фактори підтримують цю нескінченну ворожнечу?

Конфлікт між Ізраїлем та Палестиною має глибоке історичне коріння, що сягає часу заснування Ізраїлю у 1948 році. Палестинці – араби, що проживають на цих землях, – вважають їх своєю відчуженою територією.

Претензії обох сторін базуються на тисячолітній історії. Євреї

аргументують свої права біблійними текстами, араби стверджують, що є корінним населенням.

Після Першої світової війни землі Палестини опинилися під контролем Британії. Захід потім сприяв єврейській імміграції, що викликало арабський опір. З часом відмова Британії від мандату спровокувала

новий етап конфлікту.

В 1947 році ООН підтримала поділ Палестини на дві держави. Але реакція арабів була ворожою, і вони розпочали війну проти новоствореного Ізраїлю, залучивши інші арабські країни. У результаті Ізраїль утримує більшість територій, під час якої понад 700 тисяч палестинців стали біженцями.

Ніхто не задоволений?

Шестиденна війна 1967 року стала ключовим моментом у формуванні нинішнього поділу територій. Після цієї війни Ізраїль зайняв Західний берег та Сектор Гази. Це саме ті території, де нині проживає палестинське населення.

Ізраїль також зайняв Голанські висоти і Синайський півострів, але останній повернули Єгипту. Голанські висоти залишаються точкою протиріч між Ізраїлем та Сирією.

Західний берег формально перебуває під владою Палестини, а насправді його контролює Ізраїль. Ізраїльські війська тут постійно присутні й обмежують рух палестинців, а також розширюють єврейські поселення, витісняючи арабське населення. Сектор Гази, своєю чергою,

контролює радикальне угруповання ХАМАС, яке веде непримиренну війну проти Ізраїлю з метою повного вигнання євреїв з регіону.

Нинішній поділ територій не задовольняє жодну зі сторін: Ізраїль стикається з терористичними загрозами, а палестинці відчувають обмеження власних прав та свобод. Ситуація ускладнюється міжнародними рішеннями та нерозробленим статусом обох територій. Це робить перспективи мирного врегулювання дуже невизначеними.

Чому Єрусалим є ключовою точкою конфлікту між Ізраїлем та Палестиною?

Протистояння між Ізраїлем та Палестиною часто починається в Єрусалимі, як це сталося 10 травня після сутичок на Храмовій горі. Єрусалим стоїть на межі між Ізраїлем та Західним берегом і є домівкою для релігійних святих обох народів. Це робить його ключовою метою для обох сторін.

Ізраїль оголосив місто своєю столицею в 1950 році та переніс туди урядові установи. Після Шестиденної війни в 1967 році Ізраїль анексував

і східну частину Єрусалима, яку ООН вважає окупованою територією.

Ситуацію ускладнило рішення Дональда Трампа у 2017 році визнати Єрусалим столицею Ізраїлю. Це викликало обурення не тільки з боку палестинців, але і в арабському світі загалом.

Ключові гравці конфлікту

Адміністрація президента США Джо Байдена виразно демонструє підтримку Ізраїлю. У розмові з прем'єр-міністром Беньяміном Нетаньягу Байден заявив, що Ізраїль має право захищатися.

ООН і Євросоюз хоч і закликають до миру, однак засуджують ракетні обстріли ізраїльських міст з боку Гази. Ліга арабських держав, Туреччина та Іран відкрито підтримують Палестину. Росія також виявляє симпатії до палестинців, а в озброєнні ХАМАСу навіть помічені російські протитанкові ракетні комплекси «Корнет».

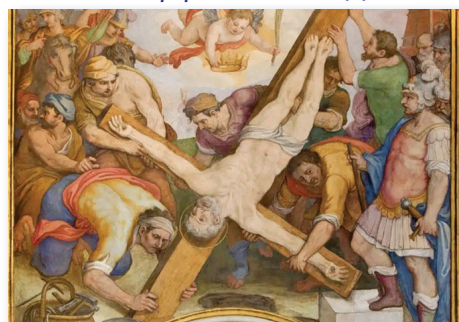
Ізраїль та Єгипет контролюють кордони Сектору Гази, обмежуючи надходження зброї для ХАМАС, який також отримує зброю від Ірану та Лівану.

HROMADSKJE.UA.

ЯК ПОМЕРЛИ АПОСТОЛИ ПЕТРО І ПАВЛО?

Чому ми так мало знаємо про смерть двох, можливо, найважливіших апостолів у Біблії?

Це питання заводить у глухий кут як науковців, так і мирян, і здається, що воно суперечить численним описам смертей у Святому Письмі починаючи від таких постатей, як Юда, найвідоміший апостол, і закінчуючи, здавалося б, менш значущими посталями – такими, як сини Корея в Старому Заповіті або Ананія і Сапфіра в книзі Дій святих апостолів.

Але дивно, що Біблія нічого не говорить про смерть Петра і Павла.

Як зазначає Джордан Сміт, викладач біблійних досліджень в Університеті штату Айова, смерть Петра, Павла та інших апостолів не зафіксована в Новому Заповіті. За словами Сміта, нашим найкращим джерелом інформації про смерть Петра і Павла є позабіблійні джерела, більшість із яких суперечать одне одному в ряді деталей, включаючи приблизні дати і місця їхньої смерті.

«У нас є п'ятнадцять різних версій смерті Петра і Павла, чотири із них – про Петра, п'ять – про Павла і шість – про Петра і Павла разом, і всі написані в шостому столітті», – пише Сміт.

Ось що нам напевно відомо. Павло все ще живий і проповідує в Римі наприкінці Дій апостолів, і в певний момент часу і його, і Петра стратили за наказом Нерона. Їхні смерті традиційно пов'язують із 64 роком нашої ери, часом гонінь на християн, яких Нерон звинувачував у Великій пожежі в Римі.

Згідно з римським істориком Тацитом, пожежа почалася в липні того ж року в цирку Максимус, давньоримському стадіоні,

і тривала п'ять днів.

Нерон, якого дехто звинувачував у тому, що він наказав підпалити стадіон, «підставив як винуватця і покарав за найвищою жорстокістю клас людей, ненависних за їхні відхилення, яких натовп називав християнами», – писав Тацит у своїх «Анналах».

Але для Сміта ідея про те, що Нерон звинуватив християн у Великій пожежі, «вкрай малоймовірна», оскільки в 64 році н. е. вони ще не були «достатньо великою і чітко вираженою групою в Римі, щоб стати надійним козлом відпущення».

«Наприклад, у своєму листуванні з імператором Траяном у 112 році н. е. Пліній Молодший згадує, що він зіткнувся зі звинуваченнями проти групи, про яку він нічого не знає і яка називається «християнами», – пише він. Відповідь Траяна показує, що він також нічого не чув про цю групу раніше.

«Це було б неможливо для групи, яку менш ніж за 50 років до того Нерон ганебно звинуватив у Великій пожежі в Римі».

Сміт каже, що відомо про дві давні традиції, пов'язані зі смертю Петра і Павла: Петро нібито був розп'ятий догори ногами, «тому що вважав себе недостойним бути розп'ятим так само, як Ісус», а Павло, громадянин Риму, який не міг бути розп'ятий законним чином, був страчений шляхом відсікання голови.

Хоча існує багато різних версій розп'яття Петра, Сміт каже, що

лише в «Історії Шемона Кефи, вождя апостолів» шостого століття ми дізнаємося, що він просив, щоб його розп'яли догори ногами, аби померти, «символічно поцілувавши місце ніг Ісуса».

Що стосується Павла, одна з розповідей про його смерть, за словами Сміта, «має сильну схожість з історією Євтиха в Діях 20-й розділ».

«Слуга Нерона, можливо, вночеприй, заснув у вікні, слухаючи Павла, і розбився на смерть. Після того, як Павло воскресив його з мертвих, воскреслий слуга засмутив Нерона, визнавши Ісуса «вічним царем», у результаті чого Нерон дізнався, що багато інших серед його власних [охоронців] були християнами».

Хоча в пізніших переказах деталі різняться, за словами Сміта, Нерон наказав заарештувати християн, а Павла обезголовити.

Він вважає, що, незважаючи на різні пізніші перекази про смерть апостолів, будь-яка згадка про них в канонічному списку, схоже, була «свідомим рішенням», прийнятим ранньою Церквою.

«Можливо, ідея полягала в тому, щоб зосередитися тільки на їхньому житті», – пише Сміт. – Можливо, це тому, що на той час, коли були написані Євангелія, апостоли розійшлися, і історії їхніх смертей були невідомі».

Зрештою, чи є спосіб смерті апостолів актуальним для християн XXI століття?

Даррелл Бок, старший науковий професор із вивчення Нового Заповіту в Далласській богословській семінарії, розповів The Christian Post, що той факт, що деякі апостоли віддали своє життя за віру, дуже важливий.

«Це показує, що вони дійсно вірили в те, що проповідували про Ісуса», – сказав Бок. – Що стосується того, як вони померли, то думка про те, що Петро був розп'ятий догори ногами, тому що не відчував себе гідним померти так само, як Ісус, багато говорить про смиренність цього апостола».

ЯН М. ДЖАТТІ.

УРЯД УКРАЇНИ ОНОВЛЮЄ ПРОЦЕДУРУ ВВЕЗЕННЯ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ З 1 ГРУДНЯ

З 1 грудня в Україні набувають чинності нові правила щодо ввезення гуманітарної допомоги. Міністерство соціальної політики розробило докладний алгоритм дій для волонтерів та опублікувало його в соціальних мережах.

МСП України роз'яснило, що волонтерам спершу потрібно зареєструватися в Єдиній автоматизованій системі обліку гуманітарної допомоги через електронний цифровий підпис (КЕП). Отримана інформація буде записана в Єдиний реєстр отримувачів

гуманітарної допомоги.

Волонтери мають також зазначити в системі перелік товарів, які планують завезти. Система автоматично сформує відповідну Декларацію.

«Не потрібно: гарантійних листів, довідок, запитів, планів про розподіл та інших бюрократичних документів», – акцентується в офіційному повідомленні від МСП.

МСП підкреслило, що нова Єдина автоматизована система обліку гуманітарної допомоги наразі перебуває в стадії розробки й стане повноцінно функціонувати з 1 грудня.

24TV.UA.

НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ЗАЗНАЛО ЗНАЧНОГО ЗМЕНШЕННЯ

Відповідно до останніх даних МЗС, населення України зазнало значного зменшення. На початку 2022 року в Україні, враховуючи Крим та ОРДЛО, проживало понад 42 млн осіб. За найновішими оцінками, ця кількість скоротилася до приблизно 35-36 млн.

Заданими Верховного комісара з управління біженців, нині за кордоном перебуває 6,2 млн українців. Натомість МЗС України наводить цифру у 8 млн осіб.

Дані про зменшення населення є тривожним сигналом для України, особливо з урахуванням зростання смертності та міграції. Різні джерела надають різні цифри, але загальний тренд однозначний: населення України зменшується, і це питання потребує негайної уваги.

ГИРІ НА ГОДИННИКУ

Хворий селянин уже багато місяців був прикутий до ліжка. За час хвороби він багато читав Слово Боже і прийшов до переконання, що це нещастя стало для нього благословенням.

Під час чергового відвідування лікар пояснив йому, що хвороба прогресуватиме й принесе із собою ще багато страждань. Хворий прикинув і задумався.

Вигляд годинника на стіні навів його на думку: бій годинника і правильний погляд часу можливий лише за наявності гир, які й приводять у дію весь механізм.

– Твої страждання, – сказав він сам собі, – і є тими гирями, що привели в рух твоє духовне життя. Лише Господь знає, як ми мають бути тягарі для механізму твоєї душі, щоб підтримати його рух і водночас не зруйнувати його від перевантаження.

Тепер щоразу, дивлячись на годинник, побожний селянин бачив на ньому не тільки поточний час, а й нагадування, що він може залишатися спокійним, доки не проб'є і його останній час. І він піде туди, де вже немає часу, – у небесну оселю.

ВІРУЮ

ПРО ІСТОРИЧНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ І МОРАЛЬ

Багато людей вважають, що в контексті моралі та історичної справедливості Палестина має право на боротьбу. Безперечно, Палестина має право на свою країну і на ствердження своєї нації. Але є багато але.

Як, на вашу думку, можуть і повинні відновити історичну справедливість індійці? У плані моралі кому належить Америка та кому належить Нью-Йорк?

Як, на вашу думку, мають право відновлювати історичну справедливість нащадки майя та ацтеків?

Як ми зреагуємо, коли почнуть відновлювати справедливість за прикладом ХАМАСу, наприклад, аборигени Австралії?

А як щодо нас: наскільки ми певні, що саме стародавні племена, які згодом і заснували Русь, були першими на берегах Дніпра? Що, якщо існують давно знищені племена з моральним правом на ці землі?

Людство стоїть по горло в крові. Напевне, немає нації чи народу, який не стоїть на кістках і на трупах. Тож у контексті історичної справедливості просто є те, що є.

Чи розумним буде зараз Угорщині відкривати інферно на Закарпатті задля відновлення справедливості?

А що, якщо частина Ужгорода свого часу належала Польщі?

Чи розумно було б влаштувати

теракти у Воронежі, Ростові, Курську? Бо історично тож землі України...

У нас завжди є вибір. Працювати з тим, що є, методами, які та ж мораль допускає. Або вийти за рамки. Скажімо, Сектор Газа.

Вони отримують дотацію від ООН. Мають потужного сусіда, хай його і не люблять. Але замість того, щоб працювати, вони воліли убивати. Питання: для чого влаштувати різню? Навіщо?

Думаю, відповідь очевидна: тому що так сказали одні дядьки, яким це було дуже потрібно саме в цей момент.

І якщо хлопчики з Палестини роблять те, що їм кажуть дядьки з інших терористичних груп, то про яку взагалі національну ідентичність може йти мова? Якщо вони розміняли майбутнє своєї країни – хай і маленької – за одну добу, знищивши всі перспективи на найближчі десятки років, якщо не назавжди? Просто тому, що що? Просто заради чого?

Або орда. Орда могла дозволити собі купити Україну. Орда могла дозволити собі купити її безкоштовним газом, безкоштовним паливом. Ну, навіщо їм ця різня? Прикордонні з ордою області були максимально толерантними до орди. Там люди забули, що таке орда, забули різну ординців, голодомори, концтабори... То навіщо нагадувати про це? Варто було би зачекати ще кілька поколінь – і на папері незалежна Україна була би, по суті, наполовину ординською. Це те, що говорить логіка. Тоді навіщо різня в Бучі? Навіщо Маріуполь?

Навіщо Ізюм?

Те, що коїться в Ізраїлі останні кілька днів, – навіщо?

Ізраїль пробрався у вікно можливостей і після того тяжко гарував.

Україна теж не прогавила свій шанс і тепер гарує.

Я люблю людей, які працюють.

Я не люблю людей, яким всі винні просто тому, що вони є. Те, що мені щось не подобається в моєму житті, означає, що я маю бути сильнішим, наполегливішим, розумнішим. Маю стати вищим за обставини і шукати можливості.

Та є інший варіант: обрати різню. Терор. Палестина обрала терор. Орда обрала терор. І тут ми вже не говоримо про історичну справедливість. Якщо вбивця залазить у дім, ріже чоловіка, гвалтує дружину і викрадає дітей, нікого вже не хвилює, що хтось із попередніх власників цього будинку забрав землю у правді цього вбивці.

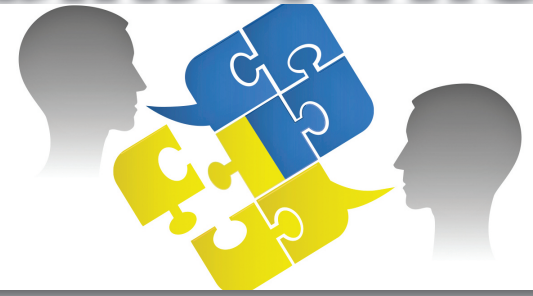
Шукаючи виправдання методом Палестини, ми даруємо виправдання методом орди. Не буває хороших терористів і поганих терористів. Не буває правильних терористів і неправильних терористів. ХАМАС не прийшов боротися за свободу Палестини. ХАМАС прийшов убивати ізраїльтян. Це принципова різниця.

Орда не прийшла боротися за свою безпеку. Орда прийшла убивати українців. Це принципова різниця.

І кому, як не нам, відчувати, що межу між боротьбою і терором?

М. МЮЛЛЕР.

ЯК ПРАВИЛЬНО СПІЛКУВАТИСЯ

Ви можете доносити людям важливу інформацію, але робити це неправильно, і не досягнете очікуваної мети.

Як правильно спілкуватися, щоб люди тебе почули і зрозуміли?

Ось кілька простих правил, здатних кожного зробити хорошим співбесідником.

Правило 1

Потрібно дивитися на людину, з якою спілкуєшся. Так ми висловлюємо свою повагу та відкритість.

Правило 2

Якщо ви зустрілися, скажімо, в кав'ярні, – не говоріть, коли жуєте. Ніщо так не псує перше враження, як розмова з набитим ротом.

Правило 3

Не переповідайте плітки, чужі таємниці чи брудні подробиці. Пліткарі не викликають довіри.

Правило 4

Не відволікайтеся на телефон під час бесіди, приділіть людині всю свою увагу. Так ви покажете, що ця розмова і людина цінні для вас.

Правило 5

Не перебивайте, навіть якщо дуже хочеться. Вислухайте до кінця, а потім вже говоріть.

Правило 6

Не поспішай давати раду, якщо її у вас не просять. Але будьте готові підтримати й допомогти, як тільки появиться нагода.

Правило 7

Не впитуйте особистих деталей у малознайомих людей. Не порушуйте чужих кордонів.

Правило 8

Не торкайтеся малознайомих людей. Навіть якщо плескання по плечу вам здається таким собі невинним жестом, комусь це може завдати дискомфорту.

ДОТОРКНИСЯ, ІСУСЕ

У своїй розповіді євангеліст Матвій послідовно підкреслює, що, зцілюючи людей, Ісус доторкався до них: «... простягнувши руку, [Він] доторкнувся до прокаженого» (Матвія 8:3), а коли «побачив тещу [Петра], яка лежала в гарячці, Він доторкнувся до її руки» (Матвія 8:14-15).

Зазвичай дотик до прокаженого робив нечистим обох – і прокаженого, і того, хто доторкався до нього. Саме тому, згідно з Законом, прокажений повинен був вигукувати перед кожним, хто наближався до нього: «Нечистий, нечистий!», щоб запобігти небажаному контакту. У випадку з Ісусом все відбувається навпаки. Прокажений вигукує зовсім інше, він бажає контакту з Ісусом, а не намагається уникнути його. Своєю чергою Ісус торкається до нього, і той очищається. І дивна річ: не Ісус стає нечистим, а навпаки, прокажений очищується.

Суть цього важливого моменту в тому, що саме так у Старому Заповіті працювали жертви. Ось що говорить Закон: «Це пресвята річ, як і жертва за гріх і жертва за відшкодування... все, що доторкнеться до неї, освятиться» (Левит 6:10-11, 18-20). Жертва функціонувала як абсорбент. Вона поглинала всяку нечистоту

силою посвяти.

З доби Середньовіччя ми засвоїли ідею, що жертва виконувала юридичну функцію. Вона начебто тамувала гнів божества, приймаючи покарання на себе. Однак таке розуміння характерне, радше, для язичницького релігійного світогляду. Біблійні тексти несуть зовсім іншу ідею: жертва мала не так юридичну функцію, як, так би мовити, «дезінфекційну». А священство виконувало свого роду роль ритуальної санепідемстанції. Кров'ю жертв очищувалось буквально все.

Дуже скоро автори Старого Заповіту зрозуміли, що досконалою жертвою, яка усуває нечистоту світу, є життя праведника, який віддає себе Богові як посвяту за інших. Саме так описує майбутнє відновлення Божого народу та цілого світу пророк Ісаїя. Воно відбувається через стражденного Праведника, який у Своїй посвяті поглинає гріхи народу, зцілюючи його рани. Ісаїя зображує Його як жертвове Ягня, що несе на собі гріхи народу.

І саме ці слова цитує Матвій, описуючи Ісуса, який торкається до наших ран та нечистот і поглинає їх у Собі, «щоби збулося сказане через пророка Ісаїю, який говорив: Він узяв наші недуги і поніс хвороби». (Матвія 8:17).

Ісус є досконалим Праведником, а отже, досконалою Жертвою. Він – Агнець Божий, що бере на Себе гріх світу.

ГРІХ СОДОМУ

При згадці про Содом ми насамперед думаємо про певний вид сексуальної нечистоти, який традиційно пов'язують із цим топонімом, – про содомію, мужолозтво. Йому ми схильні приділяти значно більше уваги, ніж решті гріхів, що їх новозаповітні Писання ставлять в один ряд із цим, як-от свавілля, обман, заздрість, жадібність, плітки, лукавство, пихатість, хизування, хвастощі, переступ клятви... (1 Коринтян 6:9; 1 Тимофія 1:10, Римлян 1:29-31). Усі ці непотребства – гидота перед Господом. Чому ж ми згадуємо про них значно рідше?

Думаю, причина в тому, що ми підозрюємо: за іншими пунктами у нас самих – не все гаразд. Від цього ж гріха нам набагато простіше дистанціюватися, щоб мати можливість із гордістю сказати: «Господи, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди – грабіжники, кривдники, перелюбники, або як ці ось содоміти».

Напевно, содоміти були й серед содомлян (мешканців міста), бо ті «були злі й вельми грішні перед Господом», і

їхні плани щодо Лотових гостей були цілком конкретні. Однак Господь – справедливий Суддя і не карає за гріховні помисли, якщо ті не були втілені в дії. Інакше хто з нас не виявився би винним?

Недарма для Своїх учнів Ісус у Нагірній проповіді піднімає планку моральних критеріїв вище від Закону, вище від праведності книжників і фарисеїв: не тільки не творіть гидот – навіть не думайте про них. «Бажання зачинає і породжує гріх, а скоєний

гріх породжує смерть» (Якова 1:15).

У будь-якому разі, у біблійній розповіді реалізувати свої содомітські наміри щодо Лотових гостей содомлянам не вдалося (Буття 19:11). За що ж тоді місто впало в немилість?

«Ось який був гріх Содоми, сестри твоєї: були в неї та в доньок її велич, достаток, добробут і спокій, але ніхто з них не допомагав жебракові та бідняку. Загордились вони й стали чинити гидоти переді Мною, і Я відкинув їх, коли це побачив» (Єзекіїля 16:49-50).

Загордившись, вони самі стали для себе богами, стали вирішувати, що є добро, а що – зло. Вони відкинули Господа, і тому й Він відкинув їх. Усе решта – породження їхнього власного хибного розуму.

Як пише про це апостол Павло в Посланні до римлян (1:21-32), гидоти, які творять люди, – не причина Божого гніву, а його наслідок: «... бо, пізнавши Бога, не прославили Його, як Бога, і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце». За це Господь і віддав їх нечистоті, ганебним пристрастям і переверненому розуму.

Загордились посеред величчя, достатку, добра і спокою – ось у чому, згідно з Писанням, полягає гріх жителів Содому! І, варто зізнатися, багато хто сьогодні вражений цією недугою не тільки за межами церкви, а й усередині її. Бо коли вважаєш, що хтось потребує спасіння більше, ніж ти сам, – це і є гордіня!

Сергій ГОЛОВІН.

ГЕРОЇ ВІРИ: HAPPY END ЧИ ЖИТТЄВА ТРАГЕДІЯ?

Нам притаманно захоплювати героями. І біблійними також. Ще з недільної школи нам знайомі Давид, який переміг велетня Голіафа, три юнаки в огненній печі, Даниїл серед левів. А скільки чудес зробив Ісус! Недаремно за Ним ходили тисячі натовпи.

Одна з причин такого захоплення – те, що такі історії закінчуються неочікувано та щасливо. Власне, часто цей факт і робить ту чи іншу дійову особу подвійним героєм. В американській культурі є феномен, який називають хепі ендом (happy end) – щасливий кінець. Саме так, на думку масового читача чи глядача, має закінчуватися будь-яка книга чи фільм. Якщо по-іншому, вважається, що герой оповіді – не герой.

Ось захоплива, місцями детективна історія одного героя.

Він був простим хлопцем, служив у рідному селі писарем. Потім служба у війську, яка відкривала нові можливості. Але стається несподіваний поворот долі. Юнак, який вважався християнином за фактом народження, ближче та серйозніше знайомиться зі Словом Божим, з євангельськими віруючими і вирішує повністю змінити життя. Через релігійні переконання змушений залишити військову службу. Звинувачений у дезертирстві, отримує солідний термін ув'язнення. Утікає із заслання, ховається, змінює прізвище. Поневіряється разом із сім'єю по країні, через декілька років йому вдається емігрувати в благополучну Америку.

Там розпочинається щасливий та спокійний період життя та служіння. Він стає священнослужителем, має дім, достаток та щасливе майбутнє. Але біль за батьківщину не дає спокою. Після довгих роздумів, молитов та відкриттів від Бога вирушає у зворотну дорогу на землю своїх батьків. Це вже робить його героєм. Особливо коли узяти до уваги, що на батьківщині дуже складна ситуація. Країна не може оговтатися від Першої світової війни та державного перевороту. На той момент там іде кривава війна. Але герой безстрашно ступає на берег невідомості.

Бог бачить його відвагу та жертвність. Нове служіння благословенне й успішне. Утворюються нові церкви, люди навертаються до Бога. Пробудження набуває такого масштабу, що через кілька років утворюється новий великий союз церков. Наш герой стає очільником нового руху, який постійно зростає та набуває масштабності.

Безперечно, що людину можна з повним правом назвати героєм віри. І через його рішення поміняти сиду Америку на повсюдну нестабільну країну, і через глибоку посвяту людям, заради яких він і вирушив через океан у цю подорож. І через успіхи, яких йому вдалося з Божою поміччю досягти в цьому служінні...

Читачі, напевне, уже здогадалися, про кого йдеться. Про Івана Воронаєва. Його ім'я навечно закарбоване в історії українського п'ятдесятницького руху. Герой вартій пошани та пам'яті в серцях мільйонів християн віри євангельської.

Ложка дьогтю

Я з дитинства любив читати та слухати героїчні історії. На моїй книжковій полиці було чимало книг про відомих героїв. А на богослужіннях теж багато говорилось про таких людей зі Святого Писання. Особливо я любив 11-й розділ Послання до євреїв: поетичну сагу єврейського героїчного епосу, де зібрані зірки-герої першої величини. Вони надихали, додавали сил, вселяли надію перед викликами життя.

Але мої дитячі враження марнувала одна деталь із цієї оповіді. Розповідаючи про героїчні вчинки героїв віри й згадуючи багатьох поіменно, автор додає: «І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона,

Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків, що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, пащі левів загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців; жінки діставали померлих своїх із воскресіння...» (11:32-35).

«Ого!» – захоплено вигукуємо ми, читаючи цей перелік. Але далі йде фраза, яка псує враження від героїчної оповіді і яка для мене довго була каменем спотикання щодо розуміння героїзму як такого: «...а інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння; а інші дізнали наруги та рани, а також кайдани й в'язниці. Камінням побиті бували, допитувані, перепилувані, умирили, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збудовані, засумовані, втерпілі. Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та провалах земних. І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітницю не прийняли...» (11:35-39).

Ні, я розумію, що нерідко людина стає героєм саме тому, що вона, як ми кажемо, героїчно гине заради чийогось блага, високої ідеї та цілі. І саме така смерть робить її героєм. Але я не міг зрозуміти таких випадків у світлі біблійної, Божої справедливості щодо духовних героїв віри. Бог, який має силу та владу робити неймовірне: столітньому давати дитя, закрити пащі левів, зберігати від вогню, залишати живим у череві кита, – чому той Бог чудес не зробив чогось такого щодо інших випадків? Коли люди, які довіряли Богові не менше, аніж Авраам чи Даниїл, закінчували своє життя та служіння так трагічно, не по-геройськи...

Повернімося до нашого героя емігранта, який приїжджає в безбожну радянську імперію, зруйновану економічно та духовно, заради високої мети – проповідувати Євангеліє. На вершині успіху та популярності стається трагедія – його арештовують. Суд, п'ять років тюрми. Через кілька років арештовують та відправляють на заслання дружину Катерину. Трьом дітям, які народилися в США, вдається виїхати з країни. Іван Воронаєв їх ніколи більше не побачить. Як і інших, які залишилися під опікою старшого сина. Після закінчення терміну ув'язнення подружжю не дозволяють повернутися додому, вони залишаються жити там, де проходили покарання. Правда, ненадовго: це страшні репресивні 1930-ті роки – через декілька місяців Івана Воронаєва арештовують удруге. Настає найтрагічніша та найбільш невідома сторінка життя героя. Довгі десятиліття ніхто не знав, де він був і коли закінчилося його життя. Серед віруючих ходили легенди про те, як його, виснаженого та беззахисного, зацькували собаками конвоїри. Ця версія була спростована, коли у 2005 році історик Володимир Франчук вдалося отримати з архівів офіційне підтвердження про розстріл

служителя в 1937 році...

Ще трагічніша доля дружини Катерини. У 1937 році її знову арештовують, дають 25 років заслання. На волю вона вийде аж у 1958 році. Увесь цей час її діти, яким вдалося виїхати з Росії, нічого не знають про долю батьків. Тому лист від мами став для них приємною несподіванкою. Катерина Воронаєва писала: «Я ваша мама, мені зараз 73 роки, і мене недавно звільнили з ув'язнення... Ще недовго мені лишилося жити на цій землі...» Старший син Катерини, читаючи ці рядки, розумів, що зобов'язаний допомогти мамі, але як? Він щиро молився Богові, благаючи про допомогу. Тому коли через кілька тижнів прочитав у газеті про візит Хрущова в США, сприйняв це як поштовх до дії. Чоловік поїхав у Вашингтон, щоб особисто зустрітися з очільником СРСР. Йому вдалося повз охорону проникнути в приймальню радянського посольства й підійти до Микити Хрущова, який хвилину вдавав ніби слухає, а потім мовчки відвернувся. Після цього охорона виштовхала чоловіка на вулицю. Отямившись, Павло побачив довкола себе багато журналістів, яким було цікаво дізнатися, що відбувається. Він розповів про долю своєї мами, що дуже зацікавило пресу і спонукало багатьох служителів спрямувати листи до керівництва країни, навіть до самого президента Ейзенхауера, який згодом особисто просив Хрущова дати Катерині Воронаєвій дозвіл на виїзд. У червні 1960 року вона знову ступила на американську землю. Прожила тут недовго: заслання, переживання, хвороби дали про себе знати... Ось такий не надто героїчний кінець історії...

Підстава сподіваного, доказ небаченого

Згаданий 11-й розділ Послання до євреїв розпочинається визначенням терміну «віра». Бо, власне, цей розділ не стільки про героїв, скільки про віру. Це написаний високим стилем своєрідний гімн віри. А згадані імена – яскраві приклади такої віри. І, напевне, не буде помилкою, коли скажемо, що людина віри – апіорі герої. Бо через віру бачить небачене й має в собі підставу сподіваного. Хоча християни знають напам'ять цей вірш і часто його цитують, здебільшого він має філософський характер. Бо, незважаючи на прості слова, які складають, здавалося б, зрозумілий вираз, їх важко розшифрувати та пояснити. Їх треба розуміти і прийняти серцем і втілювати в життя за покликом серця.

Цікаво, що в біблійній мові слово «герой» (в українському перекладі «лицар») згадується лише у Старому Заповіті й переважно стосовно військових подвигів. У Слові Божому немає терміну «герой віри», це вже сучасний вираз, яким характеризують людей, у житті яких яскраво проявилася їхня віра.

Але справжня віра – це не лише чудеса, знамення та ефектні подвиги на зразок

перемоги Іллі над вааловими пророками чи Гедеона над ворогами Ізраїлю. Герой віри – той, хто, незважаючи на труднощі, проблеми та виклики життя, залишився вірним Тому, у Кого увірував. Навіть тоді, коли зазнав невдачі з людського погляду. Коли терпів несправедливість через свою віру. І навіть коли готовий померти за віру.

Згадаймо героїв-юнаків із Книги Даниїла. Вони стали героями не тоді, коли вийшли неушкодженими з вогняної печі, а тоді, коли прийняли рішення йти в піч на вірну смерть: «Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!» (Даниїла 3:17-18).

Авраам став героєм не тоді, коли отримав у спадщину обіцяну землю, а тоді, коли зробив перший крок із Уру халдейського. Не тоді, коли Сара народила сина, а коли повірив словам ангелів. До речі, обіцяної землі він так і не отримав, велику частину життя ходив по ній як по чужій. Але в список героїв потрапив, «бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець». І не тільки він. «Усі вони помиралі за вірою, не одержавши обітницю, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них...» А комусь довелося за свою віру заплатити велику ціну мучеництва, поневір'янь та смерті...

Тому біблійні герої віри – це не голлівудські супермени, які у карколомних та фантастичних битвах над ворогами виходять живими та неушкодженими переможцями. У житті рідко коли буває так, як у кіно. І людська пам'ять береже імена тих героїв, які заради високої мети віддавали своє здоров'я, добробут чи навіть життя. Це так за людськими мірками. Значно більше варті пошани герої віри, які кладуть себе на олтар заради служіння Богові та людям. І які бачать попереду те, що можна бачити лише очима віри – Божі обітницю вічного життя в Його присутності.

Тому трагічне життя родини Воронаєвих (і тисяч таких, як вони) не є трагедією з погляду вічності та віри в Того, Кому вони присвятили своє життя. У нас немає відповідей на запитання: чому герой Ілля тріумфально був піднятий від землі, а герою Івану Хрестителю стяли голову? Чому деякі служителі радянських часів прожили святе й відносно спокійне життя, а інші пройшли табори, а то й смерть?

Як і немає відповіді й на ці: чому вже в наші дні одні герої-волонтери в супроводі чудес вивозять із-під обстрілів тисячі біженців, а інші гинуть від вибухів? Чому одні наші українські захисники свідчать про чудеса на полях бою, нерозірвані снарядами та визволення з вогняного пекла, а інші повертаються додому на автівках з написом «На щиті»?..

Але всі вони – справжні герої, незважаючи на присутність чи відсутність чудес, щасливого чи трагічного кінця. Бо ще перед тим, як зробити реальний крок назустріч подвигам, вони посвятили себе високої меті – чи це захист рідної землі, чи спасіння та допомога ближньому. Бо «ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13).

Читач може сказати, що в цих роздумах немає чітких відповідей на поставлені складні запитання. Власне, так воно і є. Та й автор Послання до євреїв не ставив за мету пояснити, чому не у всіх героїв віри життя закінчилося хепі ендом. Він акцентує увагу на важливішому, на тому, що має продовження в невидимому світі. Саме там ми побачимо все чітко та зрозуміло. Віра – це йти за Богом незалежно від того, чи буде тут, на землі, щасливий кінець чи ні. «Переможець успадкує усе», – каже Іван в Об'явленні, описуючи Новий Єрусалим, місто, де Господь збере всіх героїв. Героїв, які вірою догодили Богові.

Юрій ВАВРИНЮК.
Благовісник, 3, 2023.

ВІН ОБРАВ ВСІХ

Бог покликав нас до спасіння, і, повіривши в Ісуса Христа, ми увійшли в Його волю. Це прояв Божого милосердя, яке Господь описав так: «Я прихилився до тих, що Мене не питали, Я знайдений тими, що Мене не шукали...» (Ісаї 65:1).

З цього дехто робить висновок, що спасіння – це елемент обрання. Тому якщо тебе Бог не визначив наперед для спасіння, даремно ти стараєшся. Але тоді й не потрібно розповідати людям

про Ісуса, бо тих, хто визначений на спасіння, Бог і так приведе.

Насправді істина в тому, що Бог «хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тимофія 2:4).

Бог обрав кожного наперед – через хрест Голготи – і кожному дав право стати спадкоємцем вічного Свого Царства.

Але вибір залишається за людиною.

Це її вибір і право – повірити й отримати прощення у Христі Ісусі, який віддав Своє життя для того, щоб «кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Або відкинути спасіння через кров Ісуса і зробити вибір на користь вічного засудження. Недаремно хтось сказав, що в пеклі немає випадкових людей – там самі лише добровольці.

ВІРУЮ

МОЛИТВА ГОСПОДНЯ ДАНА ДЛЯ ТОГО, ЩОБ НЕЮ ЖИТИ

Учні Ісуса не раз ставили Ісусові нерозумні запитання. «Господи, чи хочеш, щоб ми сказали, щоб вогонь зійшов з неба і пожер їх?» (Луки 9:54). Але іноді вони розуміли правильно: «Навчи нас молитися», – просили вони (Луки 11:1). Наш Господь, мабуть, дуже радів можливості навчити своїх улюблених учнів насолоджуватися спілкуванням з Отцем.

Отже, одного дня Ісус навчив їх молитися. Слова, наведені в Євангелії від Луки 11:2-4, мабуть, одні з найвідоміших слів, які коли-небудь були сказані на землі: «Отче наш, що є на небесах...»

Слова короткі, їх легко прочитає й дитина, але хай нас не вводять в оману стислість чи звичність молитви. Господню молитву справедливо вважають найважливішою молитвою для християн, але це дещо більше, ніж просто молитва. Тертуліан назвав її «коротким викладом Євангелія».

Молитва Господня – це не просто молитва; це бачення життя в Царстві Христа, що гряде. Це визнання несправедливості, голоду та зла цього зруйнованого світу. Це заява про віру, заклик до поклоніння та бойовий клич. Це сміливе благання про божественну славу,

соціальне оновлення та прихід небес на землю. І тому ця молитва призначена не лише для того, щоб нею молитися; вона призначена для того, щоб нею жити.

Наша позиція – дитяча залежність

У шостому розділі Євангелія від Матвія Ісус, навчаючи учнів, починає не з того, як молитися, а з того, як не молитися. Він протиставляє два способи підходу до молитви.

Перший – це позиція перформативної духовності, здійснення релігійної діяльності для того, щоб тебе помітили і Бог, і інші люди.

Другий підхід – це дитяча залежність, визнання своєї цілковитої довіри до Небесного Отця.

Господня молитва має сенс лише в контексті дитячої віри та залежності. Ми визнаємо, що живемо в Божому Царстві, а не в нашому. Ми смиренно просимо щоденного забезпечення, знаючи, що не здатні забезпечити своє виживання та процвітання без Нього. Ми благаємо прощення, захисту та визволення.

Немає способу жити Господньою молитвою і не бачити, що ми – голодні, нужденні діти біля ніг доброго й люблячого Отця.

Наша мета – щире поклоніння

Молитва Господня – це Ісусів псалом. Він відводить структуру та плину багатьох псалмів, включно з елементами хвали, плачу, благання (молитва за власні потреби) та заступництва (молитва за інших). Молитва Господня

запрошує нас вийти з егоцентризму до життя ширшого поклоніння.

Молитися «нехай святиться ім'я Твоє» означає наблизитися до Бога не лише як до Отця, але також і як до Господа та Царя. Ісус запрошує нас молитися і жити в стані ширшого поклоніння, ходити перед Богом щиро, постійно і з нерозділеним серцем. Щиріше поклони́ння (Псалом 86:11) є протиотрутою від ідолопоклонства (Вихід 34:11-17), жадібності (Матвія 6:19-21), втрати першої любові (Об'явлення 2:4).

Молитися «нехай святиться ім'я Твоє» – означає зосередити своє життя на Ісусі та Його вічному Царстві. Це відмова жити заради похвали, яка приходить від інших. Це відмова від потреби бути популярним або робити грандіозні речі, щоб створити своє ім'я. Це повністю віддати своє єство Богові та відкрити справжню радість і мир, які приходять у повному підпорядкуванні Йому.

Наші стосунки – любов одне до одного

Непомітна і прекрасна властивість молитви «Отче наш» полягає в тому, що в ній не використовуються займенники в однині. Немає «я» чи «мене». Натомість Ісус пропонує молитися із загальними займенниками «нас», «ми» та «наш».

Молитва Господня змінює індивідуалістичне ставлення і допомагає визнати та відчувати, наскільки ми взаємопов'язані з Церквою. Переносячи молитви з окремих на спільні, Ісус нагадує нам про другу велику заповідь – любити свого ближнього як самого себе (Матвія 22:39) і Його так звану нову заповідь – любити одне одного (Івана 13:34-35).

Молитва Господня наближує до практичних потреб наших братів і сестер. Молитися про хліб насущний – означає ототожнювати себе

з одновірцями, яким бракує ресурсів, миру та надії. Молитися про прощення – означає визнати, що ми часто погано ставимося одне до одного і повинні знову і знову прощати й вивиривати потворні бур'яни гіркоти.

Наша місія – участь у Божій роботі

Зрештою, ми не можемо молитися Господньою молитвою, не ідучи в наш розбитий світ як учні Ісуса. Молитва Господня дає нам силу брати участь у роботі Ісуса та виконувати місію Бога у світі. Ми не просто молимося, щоб Боже ім'я освятилося або щоб Його Царство прийшло у церкві, але – «як на небі, так і на землі». Ці слова спонукують нас любити одне одного в церкві і ділитися любов'ю Христа з тими, хто не є церквою.

Молитися «хліб наш насущний дай нам сьогодні» означає ототожнювати себе з големом (фізичним і духовним) людей у всьому світі, щоб нагодувати голодних і боротися проти глобальної бідності. Молитися про прощення («прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим») означає, що нам часто доведеться шукати прощення у своїх сусідів і колег. Молитва «визволи нас від лукавого» спонукує працювати над визволенням інших від жорстоких і несправедливих планів злого.

Молитися і жити Господньою молитвою – означає виконувати місію, про яку Христос молився за нас на Таємній вечері: «Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх» (Івана 17:18).

Господня молитва – це пісня обіцянки, яка одного дня сповниться. Одного разу на землі буде так, як на небі. Все буде добре. А поки що молимося.

THEGOSPELCOALITION.ORG.

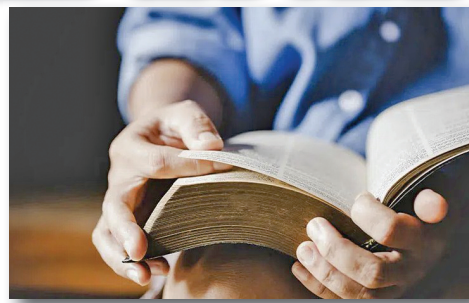
ЩЕ ОДНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПІДТВЕРДЖУЄ ТРАНСФОРМАЦІЙНУ СИЛУ БІБЛІЇ

Атеїсти часто зневажають Біблію, але численні дослідження показують, які сильні переваги віра дає людям і, своєю чергою, культурі в цілому.

Останні дані, що підтверджують позитивний вплив Євангелія, походять з дванадцятого щорічного звіту Американського біблійного товариства «Стан Біблії», який «показує, що американці, які постійно читають і застосовують Біблію, повідомляють про більший рівень надії та стійкості».

Дослідження, засноване на 2598 телефонних та інтернет-інтерв'ю з дорослими американцями в США, показало, що Біблія «суттєво впливає на добробут» за індексом людського процвітання – ті, хто вивчає Святе Письмо, отримують на 19% більше, ніж ті, хто цього не робить.

Крім того, ті, хто вивчає Святе Письмо, незначно характеризуються вищим ступенем

надії на те, що врешті-решт все буде добре. Коли люди переживають травму, вивчення Біблії допомагає їм «чинити опір» хаосу, який панує в нашій культурі.

Доктор Джон Фаркухар Плейк, директор відділу розвідки служіння Американського біблійного товариства, сказав, що читання Біблії може сприяти індивідуальному розквіту.

«Християни знають, що Ісус пропонує нам повноту життя; тут немає нічого дивного, – сказав Плейк. – Але в тих, хто сумнівається у своїй вірі або навіть потребує заспокоєння після важкого періоду, застосування істин Святого Письма веде до поліпшення здоров'я, налагодження стосунків і появи відчуття мети й сенсу життя».

СБУ РЕКОМЕНДУЄ РОЗШИРИТИ ЗАКОННІ ПІДСТАВИ ДЛЯ ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Законопроект № 10126, ініційований СБУ, має на меті розширити законні підстави для судового припинення діяльності релігійних організацій. Ініціатива вже зареєстрована у Верховній Раді.

Служба безпеки України (СБУ) внесла до Верховної Ради законопроект, який пропонує зміни до статті 16 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації». Ці зміни спрямовані на доповнення переліку правових підстав для припинення діяльності релігійних організацій, зокрема тих, чиї представники були засуджені за злочини проти національної

безпеки чи інші кримінальні правопорушення.

Законопроект акцентує увагу на тому, що з початку російської агресії проти України СБУ проводить досудове розслідування стосовно 65 священнослужителів УПЦ МП. Серед уже викритих злочинів – 20 фактів держзради, колабораціонізму та пособництва країні-агресору, а також 18 проваджень стосовно релігійної

ненависті та інших злочинів.

Новий законопроект значно розширить можливості для припинення діяльності релігійних організацій, зокрема тих, яких підозрюють у причетності до антидержавної діяльності. Ініціатива вже зібрала необхідні 226 голосів у парламенті для винесення на голосування.

GLAVCOM.UA.

ЗВ'ЯЗОК РАКУ ТА АЛКОГОЛЮ

Вживання алкоголю тісно пов'язане з підвищеним ризиком розвитку раку. Міжнародне агентство з вивчення раку (IARC) віднесло алкогольні напої до канцерогенів групи 1, що означає, що вони найнебезпечніші для нашого організму. Дослідження показують, що вживання алкоголю може безпосередньо сприяти розвитку щонайменше семи типів раку: кишки, молочної залози, порожнини рота і глотки, печінки, гортані та шлунка.

Що ще важливіше – то це те, що не існує безпечної рівня вживання алкоголю, коли йдеться про ризик розвитку раку. Навіть помірне вживання може підвищити ймовірність розвитку цих видів пухлини. На ризик впливає як кількість споживаного алкоголю, так і тривалість вживання. Важливо зазначити,

що ризик стосується всіх видів алкоголю – пива, вина та міцних напоїв.

Безпечний рівень алкоголю

Насправді безпечної дози вживання спиртних напоїв не існує. Але ризик розвитку пухлини дійсно зростає пропорційно до кількості алкоголю, яку ви вживаєте. Що більше ви п'єте, то вища ймовірність розвитку

одного з перерахованих вище видів онкологічних захворювань. Не кажучи вже про те, що алкоголь згубно впливає на ваш організм загалом, роботу окремих органів та імунітет.

Фахівці ізраїльської онкології LISOD рекомендують уникати або обмежувати споживання алкоголю. Для деяких людей повна відмова від алкоголю є єдиним шансом знизити ризик розвитку пухлини. Це пов'язано із загальним станом здоров'я, сімейною та особистою історією хвороб і наявністю інших захворювань.

Як алкоголь викликає рак?

Точні механізми, за якими алкоголь впливає на організм і проковує початок аномального поділу клітин, ще необхідно вивчити, проте є кілька

можливих причин.

Алкоголь розпадається на сполуки, коли перетравлюється. Деякі з них можуть спричинити рак.

Алкогольні напої містять етанол, який подразнює клітини організму. Протягом тривалого періоду це подразнення може призвести до розвитку пухлини, особливо в ротовій порожнині та горлі.

Алкоголь збільшує рівень естрогену, який циркулює в організмі, що є відомим фактором ризику розвитку раку молочної залози.

Алкоголь пошкоджує печінку і може призвести до цирозу, а це також фактор ризику розвитку пухлини.

Ще один небезпечний момент, про який багато хто забуває, – це той факт, що спиртні напої та суміші, які

в них додають, містять багато калорій. Часто вживання алкоголю призводить до проблем із зайвою вагою. Це збільшує ризик розвитку тринадцяти видів раку.

Як перестати вживати

Просіть допомоги в Бога, бо самі ви не впораетесь.

Уникайте тригерів та емоцій, які проковують бажання випивати.

Обговоріть із близькими та друзями своє бажання припинити вживати алкоголь.

Розвивайте нові звички дозвілля. Уникайте відвідування закладів і компаній, де пропонують алкоголь.

Вживайте альтернативні напої – безалкогольні коктейлі, чай, лимонади, соки тощо.

ЯК ПРОСТИТИ ОБРАЗИ?

Прощення – одна з головних складових життя християнина, одна з найважливіших умов життя людини, яка вірує в Христа як свого Спасителя. Бути християнином і не прощати людям – це все одно що бути болотом: вода ніби є, а не нап'єшся і не помиєшся.

Як не стати таким болотом? Три основні пункти допоможуть християнам уникати цього неприємного стану.

Передусім слід зрозуміти: істинне прощення кривдникам і саме життя «від прощення до прощення» можливі лише тоді, коли на троні серця сидить Христос, тобто коли Сам Бог панує в розумі і свідомості.

На жаль, нам увесь час здається, що ми самі можемо прощати: от піду і усім прощу... І терпітиму, і прощатиму... Триматиму себе в руках і прощатиму... Адаже потрібно ж це робити!

На горище чи у підвал...

Багатьом вдається так жити роками і навіть із задоволенням думати про себе: от який я молодець – усім прощаю! І нам невтямки, що таке «прощення» – ніщо інше, як «відкладання» образи на горище своєї свідомості, туди, де образа не дуже помітна, де вона запорохиться так, що я, може, навіть забуду про все. Але от не забувається ніяк, і чим більше відкладаємо на «горище» або ховаємо у «підвал», тим важче давати раду усьому цьому господарству. А коли на горищі і в підвалі бракує місця – усе обов'язково вивалиться назовні, але вже брудне і смердюче.

Якщо ж ми шукаємо чистоти і свободи від образ, то повинні прийняти силу Неба, щоб прощати так само, як це робив і робить Христос. Усе інше неминуче призведе до розчарувань і хвороб.

Дві умови

«Благодать і мир вам нехай помножиться в пізнанні Бога і Христа Ісуса, Господа нашого. Тому що від Божественної сили Його даровано нам усе потрібне для життя і благочестя, через пізнання Того, Хто покликав нас славою та чеснотою» (2 Петра 1:2-3).

Бачите ці дві умови? Пізнати Христа і прийняти від Бога усе, що нам необхідно для

благочестивого життя. Прощення – це невід'ємна частина такого життя.

Роздумуючи про прощення, ми часто ґрунтуємося не на Писанні, а на тому, як нам це пояснюють інші люди. Тому в нас дуже спотворене розуміння суті християнського прощення. І ми не розуміємо, що воно може прийти в наше життя лише силою Божою. Але ми так само не розуміємо, що прощення ніколи не скасовує акту справедливості.

Якби люди, які називають себе християнами, читали Тору і Пророків, вони змогли б побачити, що цивільні закони, які Бог встановив для Свого народу, завжди мали на меті відновлення повної справедливості відносно будь-якої неправильної дії. Цивільний закон передбачав чіткі заходи стосовно вбивць, злодіїв, лжесвідків, безвідповідальних людей, через яких постраждали інші, і т. д. Принцип справедливості був виражений дуже наочно: «І кожен, коли зробить ваду своєму ближньому, як хто зробив, так буде зроблено йому: зламання за зламання, око за око, зуб за зуб, яку ваду зробить хто кому, така буде зроблена йому» (Левит 24:19-20).

На жаль, багато людей перекручують ці слова, не розуміючи, що тут закладений основний принцип суду – справедливе покарання, коли «не більше» і «не менше».

Та чи можливо міркувати розсудливо,

ухвалюючи справедливий вирок, якщо мозок, очі і вуха перебувають під впливом гніву і образи? Абсолютно неможливо. Тільки спокійне серце в змозі побачити, що і як треба зробити, щоб не віддати кривдникові більше чи менше за завдану кривду. А спокійне серце – це серце, яке простило за образу. Хто може прощати, той завжди знатиме, що зробити: чи залишатися поряд з кривдником, чи піти, припинивши стосунки, знатиме, що і як сказати і не сказати...

«Не будеш ненавидіти брата свого в серці своєму. Конче вияви неправду свого ближнього і не понесеш гріха за нього. Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого, як самого себе! Я Господь!» (Левит 19:17-18).

Чи побачили ви це? Не ворогуй, не мстися, не май злоби (це ж ознаки істинного прощення!) – люби ближнього, як самого себе. Іншими словами, чини з кривдником так, як хочеш, щоб чинили з тобою, якби ти опинився на його місці. Суть будь-якого прощення – це любов до ближнього. Якщо немає любові до людей, прощення неможливе... І виходить, справедливість також неможлива.

Я – тобі, а Бог – мені?

Отже, чи треба прощати? Звичайно. Бо це єдиний спосіб підтримувати вимоги справедливості

– у сім'ї, колективі, у суспільстві, у народі. Чи можливо прощати? Так, бо «від Божественної сили Його даровано нам усе потрібне для життя і благочестя» (2 Петра 1:3).

Багато людей думають про прощення як про інструмент досягнення вічного життя. Вони напрова і наліво цитують слова Спасителя:

«І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші» (Марка 11:25).

«А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Матвія 6:15).

Ось таке «я – тобі, а Бог – мені» виходить. Але так може міркувати тільки серце, яке все ще по самі вінця наповнене собою, своїми інтересами, простіше кажучи, егоїзмом.

Для серця, яке вже піддалося Христу, веління, процитовані вище, – це ніщо інше, як інструмент самоперевірки: чи продовжую я залишатися спасенною людиною, у розумі якої володарює любов Христова, а чи десь закрияюся від Нього, від Його благодаті, що змінює мене?

Самопереврка

Це веління Боже спонукає перевіряти: як я прощаю. Ховаю образу на «горищі»? Віддаляюся, гордо підніши голову? Кажу: «Бог прощити», а усередині бунт проти Бога, який дійсно, простить? Вибираю, що простити, а що – ні? Я прощаю так само, як мені хочеться, щоб Бог простив мені? Чи в мене різні стандарти для себе і для інших? І, називаючись християнином, якого Христа я демонструю тим, хто намагається мене образити? Істинного, який змінює мою свідомість, навчає любити людей, чи вигаданого, зручного для мене?

Цікаво, що в Біблії для опису стану прощення використано декілька слів. Сенс одного з них такий: щадити, милувати, давати, дарувати, видавати. А в Новому Заповіті зазвичай використовується слово, яке має значення «відпускати».

Якщо бути уважними до сенсу цих слів, можна зробити дуже цікаві висновки про те, що прощення – це все одно що пощадити і відпустити кривдника на свободу.

Нам здається, що це ми, скривджені й ображені, сидимо у в'язниці неприємностей, а Біблія стверджує, що неприємності, і то серйозні, – у тих, хто нас скривдив. Ці люди, виявляється, стають нашими рабами, і їх потрібно було б відпустити на волю...

Олександра ЛАНЦ.

ДВА УРОКИ ЕПІДЕМІЯ САМОТНОСТІ

Повернувшись із третьої місіонерської подорожі, апостол Павло зустрівся з єрусалимськими старійшинами, які після того, як вислухали, «що Бог через служіння його вчинив між поганями» (Дії 21:19), почали казати, що чули, наче Павло «всіх юдеїв, що живуть між поганями, навчає відступлення від Мойсея, говорячи, щоб дітей не обрізували й не тримались звичаїв» (Дії 21:21).

Через це, навіть не переконавшись, що все це суцільна брехня, старійшини запропонували Павлові наступне: «Отже, зроби це, що порадимо тобі. Ми маємо чотирьох мужів, що обітницю склали на себе. Візьми їх, та й із ними очистишся, і видатки за них заплати, щоб постригли їм голови. І пізнають усі, що неправда про тебе їм сказане, та й що сам ти Закона пильнуєш» (Дії 21:23-24).

Думки Павла з цього приводу вони, звісно, не питали.

Найімовірніше, Павло погодився на це, щоб не конфліктувати з оточенням, проте цікаво, які саме причини спонукали старійшин повестися саме так. Таких можна побачити дві, і в них заховані важливі уроки для всіх нас.

Ностальгія

Перша причина – це ностальгія старійшин за юдейським минулим, яке, на відміну від християнства, цілком визначене: можна робити те і не можна робити інше, і тим самим ти догоджаєш Богу. У християнстві в цьому плані все невизначене, через те люди

починають вигадувати усіякі ритуали, щоб якось «догодити» Богові.

Не уникнули цієї пастки і старійшини, які помалу повернулися до своєї юдейської спадщини. Зважаючи на це, треба бути пильним, щоб теж не «понавігадувати» усіяких заміників благочестя.

Заздрість

Друга причина – це заздрість. Старійшини заздрили успіху Павлової проповіді серед поган, а намагання повернути його до юдейської спадщини було спробою відвернути його з цього шляху і зробити подібним до себе.

А дехто навіть міг у такий спосіб підставити Павла під ризик розправи над ним розлюченим натовпом, що би й сталося, якби не втручання римської влади...

Заздрість – страшна вада, яка здатна на будь-яку підступність. Пам'ятаймо про це.

Журналіст *The New York Times* Ніколас Крістоф 6 вересня опублікував статтю під назвою «Як можна виправити нашу епідемію самотності». Він привертає увагу читача вже своїми першими рядками: «Самотність руйнує душу, але дослідники виявляють, що вона завдає набагато більшої шкоди. Вона пов'язана з інсультами, серцевими захворюваннями, деменцією, запаленнями і самогубствами; вона розбиває серце як у прямому, так і в переносному сенсах».

Катастрофічні наслідки для здоров'я – неминучий результат або наслідок самотності. Чому? Небесний Отець і Творець відкриває нам цю життєво важливу інформацію з самого початку. У Книзі Буття Бог подивився на Своє творіння і сказав, що воно «добре». Перша негативна нота звучить, коли Бог заявляє: «Недобре чоловікові бути самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього» (Бут. 2:18).

Вираз «недобре» в єврейській мові означає сильне протиставлення слову «добре». Іншими словами, людині не було добре, коли вона була самотньою, ще до гріхопадіння. А після гріхопадіння самотність стає катастрофічною.

У Святому Письмі Бог – це Бог, який створив людей для спілкування з Ним і одне з одним. І прийнявши Ісуса як свого Господа і Спасителя, християни не можуть стати такими, якими Бог бажає їх бачити, якщо залишаться

поза спілкуванням одне з одним. Тільки разом, у спілкуванні в місцевій церкві, ми можемо зануритися в глибину, піднятися на висоту і охопити всю ширину того, що Бог приготував для кожного з нас. І тільки так ми здатні розпізнати й виконати Його волю і досягати Його цілей для кожного з нас.

А наміри залишатися такими собі духовними «самотніми рейнджерами» заведуть на манівці – ми ніколи не зможемо змінити свій характер і своє життя так, як цього хоче для нас Бог.

ЯК ЗБЕРЕГТИ ВІРУ РОЗКВІТ НА СТАРІСТЬ?

Віра – це історія всього життя. У цій історії є різні періоди, в яких кожен може переходити від віри до віри чи спади.

І все таки як пройти цей шлях гідно, зберігши віру до кінця?

Ось що радить пастор Микола Савчук.

Сьогодні розпалити вогонь – це проблема, але уявіть, що ви перенеслися в давнину, коли хтось мав увесь час стежити, щоб багаття не згасло.

І що він мав робити? Регулярно підкидати туди дрова.

Те саме стосується і нашої віри. Секрет її сили – у постійній підтримці.

Щоденно читайте Біблію

Як ми знаємо, «віра від слухання, а слухання – від Слова Божого» (Римлян 10:17). Читаючи Біблію, міркуйте над тим, що торкається вашого серця.

Важливо не просто бачити

друковані літери, але й чути «слово, що виходить з Божих уст» (Матвія 4:4). Адже «духовним хлібом» стає саме особисте відкриття.

Практикуйте те, що почули серцем

Загальновідомо, що віра без діл – мертва (Якова 2:26). Мило, яке лежить на полиці, не зробіть вас чистішим, доки ви його не застосуєте.

Уникайте компромісів із власною совістю

Згідно з Писанням, саме компроміси призводять до розбитої

віри (1 Тимофія 1:19). Як казала мати Тереза, якщо знаєш, що це неправильно, просто зупинися.

Спілкуйтеся з тими, хто вас зміцнює

«Лише товариство псує добрі звичаї» (1 Коринтян 15:33), натомість спілкування з людьми, які щиро люблять Бога, робить нас сильнішими.

Служіть іншим

Іноді найкращий спосіб допомогти собі – приділити увагу тим, хто поруч. Підбадьорюючи ближніх, ми самі відчуваємо прилив сил і натхнення (Луки 22:32).

Тож бажаю, щоб одного разу кожен із нас зміг сказати разом з апостолом Павлом: «Я звершив добрий подвиг, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тимофія 4:7).

Просто не припиняйте «підкидати дрова у вогонь»!

Вчені зі США провели ґрунтовне дослідження щодо віку людини. І виявилось, що найпродуктивніший вік життя – від 60 до 70 років. Друга найпродуктивніша стадія – від 70 до 80 років. Третій за продуктивністю етап – від 50 до 60 років.

Середній вік лауреатів Нобелівської премії – 62 роки, середній вік президентів сотні найпотужніших світових компаній – 63 роки, а середній вік пасторів найбільших церков – 71 рік. Середній вік пап римських – 76 років. А значить, найкращі і найпродуктивніші роки людини припадають на вік від 60 до 80 років.

Дослідження, яке опубліковане у The New England Journal of Medicine, найстарішому періодичному медичному журналі світу, підтверджує, що піку емоційного і розумового потенціалу людина досягає у 60-річному віці, і розвиток триває до 80 років. Отже, якщо вам 60, 70 чи 80 років, ви – у найкращому періоді свого життя.

БОГ ДОВЕДЕ ДОДОМУ

«Усі ми станемо перед судом Христовим» (Римлян 14:10).

«Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10).

Ці слова звернені до християнина. У Біблії сказано: «І як людям визначено один раз умерти, а потім суд» (Євреїв 9:27). Навіть спасенна людина не уникає суду. Якщо ви не спасенні, то померете і станете перед Великим Білим Престолом; якщо ви спасенні, то померете і станете перед Судом Христовим. Якщо ви – дитя Боже, то на вас чекає суд, про який говориться у третьому розділі Першого послання апостола Павла до коринтян.

«Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, яка є Ісус Христос. Чи буде хто на цій основі із золота, срібла, дорогоцінних каменів, дерева, сіна, соломи, – діло кожного виявиться; бо день покаже, тому що у вогні відкривається, і вогонь випробує діло кожного, яке воно є. У кого діло, яке він будовав, устоїть, той одержить нагороду. А в кого діло згорить, той зазнає втрати; а втім, сам спасеться, але так, ніби через вогонь» (1 Коринтян 3:11-15).

Зауважте, що не людина горить у вогні, горять у вогні її справи. Вогонь випробує діло кожного. Господа насамперед цікавить наша якість.

Але передусім дещо прояснимо. Якщо ви прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя, якщо вірите, що тільки пролита Христом кров доведе вас до неба, то ви

– дитя Боже. Слово «християнин» сьогодні може означати що завгодно. Джек Ван Імпс одного разу написав статтю для «Американ Ревью», в якій звертається до Тіла Христового. Його точка зору полягала в тому, що християни не повинні сперечатися і протистояти одне одному. Він казав, що християни повинні позбутися таких термінів, як баптист, методист, пресвітеріанець, католик чи православний і називати себе просто християнами.

Це було б дуже добре, але ось термін «християнин» сьогодні нічого не означає. Таким себе може вважати будь-хто, хто на свято Пасхи ходить до церкви. Ганді теж називали «християнином», хоча він був практично атеїстом. У контексті нашої розмови під словом «християнин» мається на увазі грішник, який розраховує ні на що інше, як лише на кров Ісуса Христа, щоб потрапити на неба. Християнин у Біблії – це той, хто вірить у все, що Ісус зробив для нього. помираючи на хресті.

Іншими словами, християнин – це спасений грішник, який покинув усе, щоб йти за Христом як вірний учень.

А тепер подумайте: якби ви повинні були померти в цю ж хвилину, то що, на вашу думку, виправдало б вас, щоб ви потрапили на неба? Якщо ви скажете: «Моє праведне життя», тоді Біблія – не для вас. Ця Книга для тих, хто вірить, що тільки кров Христа відкриває їм шлях на неба.

Якщо ви спасенні, якщо ви – дитя Боже, то є одна річ, яка з вами ніколи не станеться. З вами може статися що завгодно, але є щось, що не станеться з вами ніколи. Ви не горітимете в пеклі. Ви можете пережити важкі часи, можете втратити рідних, позбутися житла, як і будь-яка людина. Та якщо ви покаєлися перед Богом у всіх гріхах, якщо віддали Йому своє життя і відтоді Ісус Христос – ваш Спаситель, ви – в безпеці. Бог доведе вас додому.

Повертаємося до України

Безкоштовний благодійний концерт

THE TEXAS COUNTRY BOYS

WITH MICHAEL GOTT

27 ЖОВТНЯ 18:00

Івано-Франківська обласна філармонія

м. Івано-Франківськ, вул. Л. Курбаса, 3

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 год.,

ЩОСУБОТИ –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

УГРИНІВ,

вул. Козацька, 3

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ –

о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

«Одвічні істини».

ВІРУЮ

№ 10 (297)

ЖОВТЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viryuu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.